

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov: **1/ J. K.**, nar. X., trvale bytom: V., X. B., **2/ Mgr. A. K.**, nar. X., trvale bytom: P., X. S., pôvodne pr. zast. advokátom JUDr. E. V., PhD., so sídlom: B., X. B. proti odporcovi: **JUDr. A. T.**, so sídlom: M., X. P., správca konkurznej podstaty úpadcu S. B. D. V., so sídlom: M., X. B., IČO: X., pr. zast. advokátom JUDr. P. K., so sídlom: V., X. B., **o vylúčenie veci z konkurznej podstaty**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 16Cbi 21/2004, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2006, č. k. 16 Cbi 21/04-275, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. júla 2007, č. k. 4Obo 190/2006-324, podaného na podnet odporcu, takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu **zrušuje** a vec **vracia** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, rozsudkom z 15. mája 2006, č. k. 16Cbi 21/04-275 rozhodol, že odporca, správca konkurznej podstaty úpadcu S. B. D. V., M., B., IČO: X., je povinný vylúčiť nehnuteľnosť – byt č. 62, nachádzajúci sa na 7. poschodí na K., v B. dome súpisné číslo X., okres B. IV, obec B., m. č. K., katastrálne územie K., zapísaný na LV č. X., vydaného Katastrálnym úradom v B., Správa katastra B. IV, zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v súlade s výsledkom konania tak, že odporca je povinný nahradiť navrhovateľom na účet právneho zástupcu JUDr. E. V., PhD., trovy konania vo výške 331.704,- Sk, do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že uznesením Krajského súdu v B. z 24. septembra 2003 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu S. B. D. V., M., B. a za správca konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. A. T.. Súd poukázal na § 6 ods. 1, 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“), § 19 ods. 1, 2 ZKV, § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 133 ods. 2 OZ, § 1 ods. 1 zákona č. 162/1995 Zb. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), § 4 ods. 1 a § 7 písm. b) katastrálneho zákona. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že navrhovatelia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi sporného bytu, ako aj podielovými spoluvlastníkmi na spoločných zariadeniach domu, nachádzajúcich sa na 7. poschodí bytového domu na K. v B., zapísaných na LV č. X., katastrálne územie B. - K.. Vlastníctvo k uvedenej nehnuteľnosti nadobudli na základe Zmluvy o postúpení práv a povinností zo 7. mája 2002, uzatvorenej medzi navrhovateľmi a spoločnosťou P. S. spol. s r. o. s tým, že za nadobudnutú nehnuteľnosť riadne zaplatili kúpnu cenu 3 030 000,- Sk ako aj kúpnu cenu spoluvlastníckeho podielu k zastavanému a príslušnému pozemku vo výške 133 627,- Sk. Vklad vlastníckeho práva navrhovateľov k predmetnej nehnuteľnosti povolil Katastrálny úrad v B., Správa katastra B. IV. Prvostupňový súd ďalej zistil, že v čase vyhlásenia konkurzu (t. j. 24. septembra 2003), úpadca už nebol vlastníkom nehnuteľnosti, a teda správca konkurznej podstaty nepostupoval v súlade s ustanovením § 6 ZKV, keď nebytový priestor vo výlučnom vlastníctve navrhovateľov, zahrnul do súpisu majetku konkurznej podstaty. Obranu odporcu spočívajúcu v namietaní neplatnosti jednotlivých právnych úkonov, ktorými bol robený prevod vlastníckych práv, vyhodnotil ako účelovú. Súd konštatoval, že navrhovatelia sú dobromyseľnými nadobúdateľmi nehnuteľnosti a pri nadobúdaní vlastníctva k nehnuteľnosti vychádzali z údajov o vlastníctve uvedených v katastri nehnuteľností, ktoré sú pre tretie osoby záväzné. Zdôraznil, že pri nadobúdaní nehnuteľnosti nebolo povinnosťou navrhovateľov skúmať históriu nadobúdania vlastníckych práv, keďže údaj o vlastníctve predávajúceho bol pre nich podľa § 70 katastrálneho zákona, hodnoverný. Krajský súd sa nestotožnil s právnym názorom odporcu spočívajúcim v tvrdení, že prevody, ktorými bolo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam prevádzané, boli v rozpore s dobrými mravmi, v dôsledku ktorej skutočnosti ide o neplatné právne úkony podľa § 39 OZ. V tejto súvislosti súd poukázal na to, že tak, ako vyplýva z dokladov predložených z príslušného katastra nehnuteľností, prevody boli realizované zmluvami, ktoré podľa § 41 a nasl. katastrálneho zákona skúmal príslušný katastrálny úrad. Vychádzajúc z vyššie

uvedeného mal krajský súd za to, že právny nárok navrhovateľov je dôvodný, v dôsledku čoho žalobe vyhovel.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, a to písomným podaním z 21. júna 2006, Krajskému súdu v Bratislave doručeným v ten istý deň. Odporca v odvolaní namietol neúplne zistený skutkový stav veci v dôsledku nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, ďalej nesprávne právne posúdenie veci a procesne nesprávny postup súdu. Podľa odporcu, súd mal vyhodnotiť súlad celého komplexu zmlúv, ktorými bol majetok úpadcu prevedený na tretie osoby, s dobrými mravmi v ich vzájomnej súvislosti a nie si vybrať iba izolovaný prípad prevodu práv a povinností zo zmluvy o výstavbe spornej nehnuteľnosti zo S. B. D. V. (ďalej len „SBD V.“) na A., spol. s r. o., ďalej na P. S. spol. s r. o. a následne na navrhovateľov. Namietol, že súd nevykonal dôkaz výsluchom R. M., ktorého pôvodne ako svedka síce predvolal, neskôr však od jeho výsluchu upustil, a to bez bližšieho zdôvodnenia svojho rozhodnutia, uspokojac sa s jeho písomným vyjadrením založeným do spisu. Odporca súdu vytkol, že sa nezaoberal listinnými dôkazmi predloženými jeho osobou na pojednávaní konanom 15. mája 2006, týkajúcimi sa personálneho a majetkového prepojenia osôb, ktoré sa zúčastnili na prevedení majetku SBD V. na tretie osoby. Ďalej namietol, že súd sa nezaoberal otázkou platnosti predchádzajúcich prevodov práv na nadobudnutie sporného bytu, ani právnou povahou zmlúv, ktoré predchádzali nadobudnutiu spornej nehnuteľnosti navrhovateľmi. Uviedol, že súd nesprávne vyložil právnu povahu zmluvy uzavretej medzi P. S. spol. s r. o. a navrhovateľmi, z ktorej títo v spojitosti s pôvodnou zmluvou o výstavbe z 25. októbra 2001 vyvodzujú nadobudnutie svojho vlastníctva k bytu ku dňu 7. mája 2002. Odporca namietol nesprávnosť postupu súdu pri posudzovaní prevodov práv a povinností predchádzajúcich nadobudnutiu vlastníctva sporného bytu navrhovateľmi podľa ustanovenia § 133 ods. 2 OZ a takúto právnu kvalifikáciu zmlúv o postúpení práv a povinností zo zmluvy o výstavbe označil za úplne mylnú. V danom prípade zmluva o postúpení práv a povinností uzavretá medzi P. S. spol. s r. o. a navrhovateľmi bola zmluvou o postúpení práv a povinností nie zo zmluvy o prevode vlastníctva k bytu, ale zo zmluvy o výstavbe (§ 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov), a teda predmetom prevodu nebolo a ani nemohlo byť vlastníctvo k nehnuteľnosti, ale právo na budúce nadobudnutie vlastníctva bytu, ktorý bol v tom čase vo výstavbe a právne v tom čase ako byt neexistoval. Uviedol, že v prípade, ak dôjde k postúpeniu práv a povinností zo zmluvy o výstavbe pred

právoplatnosťou kolaudačného rozhodnutia, nadobúdateľ práv a povinností zo zmluvy sa vlastníkom bytu nestáva dňom zápisu zmluvy do katastra nehnuteľností, ale až dňom právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia. Momentom právoplatnosti tohto rozhodnutia sa vlastníkom bytu zo zákona stáva stavebník, ktorý môže byť ďalej prevádzkať výlučne zmluvou o prevode vlastníctva k bytu podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Zápis postúpenia práv a povinností zo zmluvy o výstavbe teda nemá konštitutívne účinky vzniku vlastníckeho práva k bytu nadobúdateľom, ale je iba zmenou zmluvy o výstavbe v zmysle § 21 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. Táto zmena spočíva v tom, že dňom neskoršej právoplatnosti kolaudácie bytu nenadobudne ex lege vlastníctvo k bytu pôvodný stavebník (postupca), ale nadobúdateľ práv a povinností zo zmluvy o výstavbe (postupník). Z výsledkov dokazovania na súde prvého stupňa vyplýva, že ak aj P. S. spol. s r. o. bol nositeľom práv a povinností zo zmluvy o výstavbe bytu č. 62, dňom 7. mája 2002 by sa vlastníkom bytu ex lege stala práve menovaná spoločnosť a vlastníctvo na navrhovateľov by mohol previesť jedine zmluvou o prevode vlastníctva k bytu. Takáto zmluva však medzi P. S., s. r. o. a navrhovateľmi neexistovala. Odporca poukázal na to, že samotní navrhovatelia uviedli, že sporný byt nadobudli na základe zmluvy o výstavbe, a nie zmluvou o prevode vlastníctva od predchádzajúceho vlastníka. V ďalšej časti odvolania odporca poukázal na to, že v čase podpisu Zmluvy o prevode práv a povinností medzi P. S. spol. s r. o. a navrhovateľmi (3. mája 2002), sporná nehnuteľnosť nebola bytom a teda nemohla byť predmetom prevodu vlastníctva ako byt, pretože v tom čase neexistovalo právoplatné rozhodnutie stavebného úradu o určení predmetnej nehnuteľnosti na trvalé bývanie. Kolaudačné rozhodnutie č. 2002/00870/H/36/Gš/08H, predmetom ktorého bola okrem iného aj kolaudácia sporného bytu, nadobudlo právoplatnosť 7. mája 2002, teda 4 dni po podpise zmluvy. Za pochybenie súdu odporca označil, že uniklo jeho pozornosti, že Zmluva o prevode práv a povinností medzi P. S. spol. s r. o. a navrhovateľmi bola sfaľšovaná v tom smere, že dodatočne bol na nej pozmenený dátum podpisu 3. mája 2002, ktorý bol evidentne vymazaný a nahradený dátumom 7. mája 2002. Sfaľšovateľ však opomenul zmeniť aj dátumy na notárskom overení podpisov účastníkov, z ktorých je zrejmé, že všetci účastníci zmluvy túto podpísali na Notárskom úrade JUDr. E. V. 3. mája 2002. Odporca súdu ďalej vytkol, že ignoroval ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z., ktorý má v prípade prevodu bytu postavenie lex specialis k Občianskemu zákonníku (§ 3 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.), keď uniklo jeho pozornosti, že zmluva z 3. mája 2002 nemá náležitosti zmluvy o prevode vlastníctva k bytu (napr. náležitosti podľa § 5 ods. 1 písm. c) zákona č. 182/1993 Z. z., teda popis spoločných

častí a spoločných zariadení domu a príslušenstva domu). Odporca súdu vytkol nepravdivosť jeho konštatovania na str. 3 odôvodnenia rozsudku, kde uviedol, že navrhovatelia „vlastníctvo nadobudli na základe zmluvy o výstavbe zo dňa 25. 10. 2001. Vklad vlastníckeho práva k nebytovému priestoru bol povolený Katastrálnym úradom v B., Správou katastra B. IV s účinnosťou odo dňa 07. 05. 2002.“ Týmto dňom však nemohol byť povolený vklad vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti v prospech navrhovateľov, pretože nešlo a ani nemohlo ísť o vkladové konanie o prevode vlastníctva k bytu, ale výlučne o konanie o povolení vkladu Zmluvy o postúpení práv a povinností, ktorá nezakladá konštitutívne zmenu vlastníctva, ale iba prechod nároku na budúce nadobudnutie vlastníctva kolaudáciou. Odporca súdu vytkol zmätočnosť odôvodnenia rozsudku spočívajúcu v tom, že spornú nehnuteľnosť označuje za „nebytový priestor“. Predmetná nehnuteľnosť nikdy nebytovým priestorom nebola a vždy išlo o priestor, ktorý sa kolaudáciou mal stať bytom. Odporca za nesprávne označil hodnotenie prvostupňového súdu pri posúdení otázky dobromyseľnosti navrhovateľov, pretože v skutočnosti nedochádzalo k prevodom vlastníctva sporného bytu (ktorý v tom čas bytom ani nebol), ale k prevodom práv zo zmluvy o výstavbe, na základe ktorej sa malo vlastnícke právo nadobudnúť kolaudáciou, teda v budúcnosti. V takom prípade teda nešlo o prevod vlastníctva, pričom predchádzajúcemu vlastníkovi by svedčil hodnoverný a záväzný údaj o vlastníctve v katastri nehnuteľností, ale o obligačný prevod práv a povinností zo zmluvy. Nadobúdatelia sa logicky museli zaujímať o to, či prevodca práv a povinností zo zmluvy o výstavbe tieto práva skutočne má a teda či ich v minulosti nadobudol. Následne museli zistiť aj to, že prevodca tieto práva mal nadobudnúť predchádzajúcou zmluvou o postúpení práv z 10. apríla 2002 (zmluva medzi A., spol. s. r. o. a P. S. spol. s. r. o.), teda s rozdielom ani nie jedného mesiaca. Navyiac, navrhovatelia sa nemuseli žiadnym osobitným spôsobom zaujímať o históriu predchádzajúcich prevodov. V deň podpisu zmluvy (3. mája 2002) totiž samotný text zmluvy o postúpení práv a povinností (jej preambula) indikoval, že za ostatných 5 týždňov ide v poradí o štvrtú zmluvu o postúpení práv a povinností týkajúcu sa budúceho nadobudnutia bytu č. 62. Odporca za nesprávne označil aj posúdenie hodnovernosti a záväznosti údajov katastra súdom. V transakcii medzi P. S., s. r. o. a navrhovateľmi neexistoval žiaden predávajúci (nešlo o predaj nehnuteľnosti). Pokiaľ by aj existovalo zapísané právo prevodcu menovanej spoločnosti k spornej nehnuteľnosti, takýto zápis zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku o hodnovernosti a záväznosti zapísaného údaja podľa § 70 katastrálneho zákona. Takáto vyvrátiteľná domnienka nie je procesnou, ani hmotnoprávnou prekážkou preskúmania platnosti zmluvy, ktorej vklad bol povolený,

súdom. Súd sa mal vysporiadať s otázkou platnosti zmluvy o prevode práv a povinností uzavretej medzi SBD V. a A., spol. s. r. o. a zmluvy medzi A., spol. s. r. o. a P. S. spol. s. r. o., a to vo vzájomnej súvislosti s ostatnými obdobnými zmluvami, ktoré slúžili na prevedenie majetku zadlženého SBD V. na tretie osoby. Odporca namietol nevykonanie dokazovania a nevyhodnotenie dôkazov podstatných pre zodpovedanie základnej prejudiciálnej otázky, či P. S., spol. s. r. o. bol oprávneným nositeľom práv, ktoré postupoval na navrhovateľov, alebo mu tieto práva nepatrili v dôsledku skutočnosti, že právne úkony, ktorými P. S., spol. s. r. o. tieto práva nadobudol, boli neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Odporca v odvolaní poukázal aj na nezrozumiteľné a nepreskúmateľné zdôvodnenie rozsudku o „predávajúcom“, „nebytovom priestore“, „nadobudnutí vlastníctva vkladom“ a pod. navodzujúce dojem, ako keby súd hodnotil úplne inú zmluvu, než Zmluvu o postúpení práv a povinností z 3. mája 2002. Jediné možné vysvetlenie odporca vidí v tom, že súd v rovnaký deň (15. mája 2006) rozhodol obdobný právny prípad, v ktorom išlo o nehnuteľnosť patriacu pôvodne SBD V. a v ktorom odporcom bol rovnaký subjekt, avšak v poslednom kroku bolo prevádzané vlastníctvo kúpnu zmluvou a predmetom kúpy bol nebytový priestor. Takýmto spôsobom sa do písomného vyhotovenia rozsudku zrejme omylom dostali pasáže pôvodne určené do rozsudku, kde išlo o nadobudnutie vlastníctva k nebytovému priestoru kúpnu zmluvou. V závere odvolania odporca poukázal aj na procesné pochybenia súdu, pretože navrhovatelia sa žalobou z 25. marca 2004 domáhali pôvodne uloženia povinnosti odporcovi vylúčiť spornú vec z konkurznej podstaty a až podaním z 27. februára 2006 zmenili žalobu v tom smere, že už sa nedomáhali vylúčenia sporného bytu z konkurznej podstaty, ale zo súpisu konkurznej podstaty. Napriek uvedenému, súd o pripustení zmeny návrhu podľa § 95 ods. 1 O. s. p. nerozhodol, ani sa k tejto spornej otázke nevyjadril. Odporca má za to, že išlo o podstatnú zmenu v predmete konania, pretože domáhať sa vylúčenia veci zo súpisu konkurznej podstaty a domáhať sa vylúčenia z konkurznej podstaty, sú obsahovo rôzne plnenia, s rôznymi právnymi účinkami a rôznymi následkami. Uviedol, že rozhodnutie súdu o zmenenom návrhu bez toho, že by zmenu návrhu predtým pripustil, za súčasného uplatnenia vlastnej autonómnej úvahy, zakladá nezákonnosť rozsudku.

K odvolaniu odporcu sa navrhovatelia vyjadrili písomným podaním zo 7. júla 2007, Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) ako súdu odvolaciemu doručeným 9. júla 2007. Vo vyjadrení navrhli rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2006, č. k. 16Cbi 21/04-275, ako vecne správny potvrdiť a odporcu

zaviazať na náhradu trov konania. Navrhovatelia postup prvostupňového súdu spočívajúci v odmietnutí zaoberať sa zmluvnými vzťahmi bezprostredne nesúvisiacimi s nadobudnutím práv zo zmluvy o výstavbe k bytu č. 62, označili za správny, korešpondujúci so zásadou hospodárnosti konania. Uviedli, že práva k predmetnému bytu nadobudli výlučne ako právni nástupcovia spoločnosti P. S. spol. s. r. o., preto akékoľvek ďalšie zmluvné vzťahy uzatvorené medzi SBD V. a ďalšími subjektmi, na základe ktorých údajne mal byť „vyvedený majetok úpadcu“ na tretie osoby, sú právne irelevantné, pretože tieto neboli spojené s prenosom akýchkoľvek práv či povinností na navrhovateľov. Navrhovatelia sa stotožnili aj s postupom prvostupňového súdu spočívajúcim v nevykonaní dôkazu výsluchom svedka R. M., keďže jeho prípadná svedecká výpoveď by bola právne irelevantná, naviac, súd sa so stanoviskom menovaného svedka k celej kauze oboznámil na základe jeho čestného prehlásenia. Domnienku odporcu o neplatnosti napadnutých zmlúv označili za nedôvodnú, pretože – ako vyplýva zo zmluvy o postúpení práv a povinností z 27. marca 2002 uzavretej medzi úpadcom a spoločnosťou A., spol. s. r. o., ktorou došlo k postúpeniu práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o výstavbe k nehnuteľnostiam špecifikovaným v čl. 1 bod 2 -- toto postúpenie bolo odplatné (odplata vo výške 28 716 760,- Sk). Rovnako z ďalšej zmluvy o postúpení práv a povinností z 3. apríla 2002 uzavretej medzi úpadcom a spoločnosťou A., spol. s. r. o., ktorou došlo k postúpeniu práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o výstavbe k nehnuteľnostiam špecifikovaným v čl. 1 bod 2, išlo o odplatné postúpenie práv a povinností (odplata vo výške 6 182 162,- Sk). Z uvedeného vyplýva, že úpadcove prevody práv zo zmluvy o výstavbe neboli bezodplatné. Navrhovatelia poukázali na písomné ručiteľské vyhlásenie spoločnosti A., spol. s. r. o. voči veriteľovi M., a. s. o tom, že sa ako ručiteľ zaväzuje uspokojiť pohľadávku menovanej spoločnosti vo výške 18 000 000,- Sk, pokiaľ si úpadca nesplní svoju povinnosť splatiť svoj dlh. Z predmetného ručiteľského vyhlásenia, založeného v súdnom spise vyplýva, že postúpenie práv a povinností zo zmluvy o výstavbe na spoločnosť A., spol. s. r. o. nebolo motivované zámerom poškodiť veriteľov SBD V. alebo tunelovať obchodné imanie úpadcu. Navrhovatelia súčasne poukázali na ručiteľský záväzok R. M., ktorý 25. marca 2003 písomne vyhlásil úpadcovi, že sa ako ručiteľ zaväzuje uspokojiť záväzok dlžníka – spoločnosti A., spol. s. r. o. vo výške 28 716 760,- Sk z titulu zmluvy o postúpení práv a povinností z 27. marca 2002 a vo výške 6 182 162,- Sk z titulu zmluvy o postúpení práv a povinností z 3. apríla 2002, pokiaľ spoločnosť A., spol. s. r. o. svoje záväzky voči úpadcovi nesplní. Navrhovatelia poukázali aj na notársku zápisnicu N 209/2003, Nz 21762/2003 z 25. marca 2003, z ktorej vyplýva, že spoločnosť A., spol. s. r. o. aj R. M...

ako fyzická osoba uznali svoj dlh voči úpadcovi s tým, že pokiaľ ako povinné osoby svoj záväzok nesplnia, súhlasia s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Z dôvodu rozporu s princípom právnej istoty nemožno podľa navrhovateľov akceptovať konštatovanie odporcu o tom, že právny úkon je absolútne neplatný, pokiaľ je v rozpore s dobrými mravmi. Dodali, že dovolávaním sa rozporu právneho úkonu s dobrými mravmi nemožno nahrádzať neuplatnenie iných zákonom stanovených prostriedkov ochrany oprávnených záujmov dotknutého subjektu. Navyiac, ak je predmet a obsah zmluvy úplne obvyklý, nemôže ísť o úkon v rozpore s dobrými mravmi. Navrhovatelia v závere svojho vyjadrenia k námietke odporcu týkajúcej sa procesného pochybenia súdu uviedli, že žalobu podali v zmysle § 19 ods. 2 ZKV, ktorý explicitne neustanovuje, ako má znieť formulácia žalobného petitu, presne však ustanovuje postup, ako mali navrhovatelia postupovať, teda aby v lehote určenej súdom podali žalobu proti správcovi konkurznej podstaty na súde, ktorý konkurz vyhlásil. Upresnenie formulácie žalobného petitu v podaní navrhovateľov z 22. februára 2006 nebolo zmenou žaloby v zmysle § 95 O. s. p., a teda ani nebolo spojené s procesnou povinnosťou súdu rozhodovať o pripustení, resp. nepripustení zmeny žalobného návrhu.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, odvolacie námietky odporcu označil za právne irelevantné a rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 O. s. p. potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. a odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľom trovy odvolacieho konania v sume 72 493,- Sk na účet ich právneho zástupcu. V odôvodnení svojho rozhodnutia z 10. júla 2007, sp. zn. 4Obo 190/2006 námietku odporcu týkajúcu sa procesného pochybenia prvostupňového súdu označil za právne nedôvodnú, pretože žaloba bola navrhovateľmi podaná včas s odkazom na ustanovenie § 19 ods. 2 ZKV a zo žaloby bolo súdu zrejmé, čoho sa navrhovatelia domáhajú, a teda nebol dôvod na postup podľa § 95 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd zdôraznil, že žaloba podaná navrhovateľmi smeruje proti správcovi konkurznej podstaty na vylúčenie veci neprávom zaradenej do konkurznej podstaty. Ide teda o žalobu procesnú, a nie hmotnoprávnu, pretože zadržanie veci správcom v konkurznej podstate je úkon podľa procesných predpisov a nie podľa hmotného práva. V takýchto prípadoch sa súd k právu založenému predpismi hmotného práva (právny dôvod žaloby) vyjadruje ako o otázke predbežnej. V súvislosti s posúdením dôvodnosti odvolania sa odvolací súd venoval základnej otázke, či súd prvého stupňa pochybil, keď sa v rámci dokazovania dôvodnosti žaloby nezaoberal skúmaním otázok

navrhovaných odporcom, konkrétne platnosťou resp. neplatnosťou zmlúv uzatvorených medzi SBD V. a A., spol. s. r. o., ako aj zmluvami medzi A., spol. s. r. o. a P. S. spol. s. r. o.. Podľa názoru odvolacieho súdu, v konaní o vylučovacej žalobe nemožno vysloviť záver o tom, kto je vlastníkom spornej veci, pretože otázka vlastníctva sa posudzuje iba ako otázka predbežná, aj to len v prípade, ak pre rozhodnutie sporu je právne významná. V danom prípade ide o žalobu na plnenie a nie žalobu určovacíu, ktorá skutočnosť vyplýva z toho, že v prípade úspešnej žaloby by bola vec z konkurznej podstaty vylúčená a vrátená in natura na základe pokynu súdu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil správnosť postupu prvostupňového súdu, keď sa s dôkazmi navrhnutými odporcom v súvislosti so skúmaním platnosti zmlúv uzavretých medzi SBD V. a A., spol. s. r. o. a následne medzi ostatnými subjektmi nezaoberal, pretože tieto otázky v predmetnej veci nemohli byť predmetom dokazovania. V závere svojho odôvodnenia odvolací súd skonštatoval, že súd prvého stupňa nepochybil, keď sa nezaoberal otázkou, či predmetom prevodu mohlo alebo nemohlo byť vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti s poukazom na zákon č. 182/1993 Z. z. Na margo odporcom tvrdenej nepreskúmateľnosti prvostupňového rozhodnutia z dôvodu jeho prekopírovania zo sporu vedeného pod inou spisovou značkou, odvolací súd uznal, že došlo k omylu, ktorý však pre posúdenie správnosti rozhodnutia nie je právne významný.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 14. septembra 2007.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa a rozsudku odvolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „dovolateľ“) v zákonom stanovenej lehote na podnet odporcu mimoriadne dovolanie. Navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa a rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvod dovolania dovolateľ vymedzil ustanovením § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p., teda že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, ak právnu normu správne určenú, nesprávne vyložil a na daný skutkový stav nesprávne aplikoval, ako aj ustanovením § 243f ods. 1 písm. b) O. s. p., teda že konanie je postihnuté inou vadou, spočívajúcou v skutočnosti, že súd nevykonal dokazovanie navrhnuté odporcom na okolnosti vlastníckeho práva navrhovateľov, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolateľ v mimoriadnom dovolaní uviedol, že po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu SBD V. uznesením Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2003, odporca zaradil do súpisu konkurznej podstaty aj byt č. 62 nachádzajúci sa na 7. poschodí domu

na K. v B., súp. č. X., ktorý bol podľa LV č. X. vedeného Katastrálnym úradom v B. zapísaný ako vlastníctvo navrhovateľov. Dôvodom zaradenia predmetnej nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty bola skutočnosť, že táto bola predmetom prevodu súboru nehnuteľností nachádzajúcich sa v polyfunkčnom objekte postavenom na uliciach M., C. a K., z SBD V. na spoločnosť A., spol. s r. o. na základe zmlúv o postúpení práv a povinností z 27. marca 2002 a z 3. apríla 2002, a to v rozpore so zákonom na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Následne menovaná spoločnosť previedla nehnuteľnosti na iné subjekty, ktoré ich prevádzali ďalej, až nakoniec sporný byt nadobudli navrhovatelia. Tento prevod dovolateľ označil tiež za absolútne neplatný právny úkon v zmysle zásady, že nikto nemôže previesť na nikoho viac práv, ako sám má.

Dovolateľ poukázal na ustanovenia § 1, § 2, § 3, § 125 a § 157 ods. 2 O. s. p., § 6 ods. 1, 2 ZKV, § 119 ods. 1, 2 ZKV a § 39 OZ a vo veci konajúcim súdom vytkol, že sa týmito ustanoveniami dôsledne neriadili. Poukázal na závery súdov, podľa ktorých v konaní o vylučovacej žalobe súd nie je povinný zaoberať sa hmotnoprávnym nárokom, na základe ktorého správca konkurznej podstaty zaradil nehnuteľnosť do súpisu konkurznej podstaty. Nesúhlasil s názorom, že súd v konaní o vylučovacej žalobe vychádza zo stavu vlastníckeho práva zapísaného v katastri nehnuteľností a nezaobera sa skutočnosťami, ktorými správca konkurznej podstaty vyvracia domnienku hodnovernosti zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, pretože ide o žalobu výlučne procesnú bez povinnosti súdu vykonať dokazovanie o skutočnostiach, ktoré by mohli preukázať opak. Podľa dovolateľa, správca konkurznej podstaty je povinný zaradiť vec do súpisu konkurznej podstaty vždy, ak zistí akékoľvek skutočnosti odôvodňujúce, že vec patrí alebo môže patriť do konkurznej podstaty, a to aj vtedy, ak vlastníctvo úpadcovi podľa listu vlastníctva nesvedčí. Skutočnosť, že nehnuteľnosť je v katastri zapísaná na navrhovateľov, ešte neznamená, že je zapísaná právom. Vklad alebo zápis v katastri nehnuteľností síce zakladá vlastnícke právo, toto však nie je nemeniteľné. Platí len dovedy, kým sa nepreukáže opak. Zdôraznil, že kataster nehnuteľností v rámci správneho konania skúma len formálne zákonom predpísané náležitosti návrhu, nemôže však skúmať platnosť alebo neplatnosť zapisovaného právneho úkonu. Dovolateľ uviedol, že vylučovacia žaloba je na mieste tam, kde právo k veci je sporné, v dôsledku čoho sa rozhodnutie súdu nemôže obmedziť len na zápis vlastníctva na liste vlastníctva. Opačný záver by viedol k tomu, že správca konkurznej podstaty by bol oprávnený zaradiť do súpisu konkurznej podstaty len takú nehnuteľnú vec, ktorá je zapísaná na liste vlastníctva úpadcu.

Takýto záver podľa dovolateľa nemožno akceptovať, pretože je v rozpore s konkurzným právom a účelom a zmyslom konkurzného konania.

Dovolateľ nesúhlasil ani s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovatelia boli pri nadobudnutí vlastníctva dobromyseľní, z čoho vyvodil nedôvodnosť zaradenia nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty. V tejto súvislosti vytkol prvostupňovému súdu, že ani v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie. Osobitne však zdôraznil, že ani prípadná dobromyseľnosť navrhovateľov nemohla konvalidovať predchádzajúce prevody, pokiaľ by sa v konaní preukázalo, že boli absolútne neplatnými právnymi úkonmi.

Dovolateľ v ďalšom namietol nesprávne formulovaný žalobný petit, keď navrhovatelia žiadali, aby súd určil, že odporca je povinný vylúčiť nehnuteľnosť zo súpisu konkurznej podstaty. Má za to, že navrhovatelia mali žiadať a súd mal rozhodnúť, že nehnuteľnosť sa vylučuje zo súpisu majetku konkurznej podstaty, poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 31. augusta 2004, sp. zn. 29Odo 182/2004.

Odvolaciemu súdu dovolateľ vytkol, že nesprávne rozhodol, keď rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a stotožnil sa s jeho právnym názorom spočívajúcim v tom, že považoval zápis vlastníctva v katastri za dôkaz a nezaoberal sa dôkazmi, ktoré mohli túto domnienku vyvrátiť.

Navrhovatelia žiadali mimoriadne dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. V písomnom vyjadrení z 20. októbra 2010, najvyššiemu súdu doručenom 25. októbra 2010 uviedli, že súd prvého stupňa nepochybil, keď sa nezaoberal otázkou platnosti celého komplexu zmlúv medzi SBD V. a tretími subjektmi, ktorých práva a povinnosti nie sú predmetom konania a nijakým spôsobom neovplyvňujú právne postavenie navrhovateľov. Naviac, posudzovanie platnosti, resp. neplatnosti týchto zmlúv by bolo ne hospodárne a neodôvodnene by zaťažovalo súd, pretože nijako nesúvisia s prejednávanou vecou. Navrhovatelia tiež nesúhlasili s tvrdením odporcu o tom, že „navrhovateľ nesprávne formuloval žalobný petit, keď žiadal, aby súd určil, že odporca je povinný vylúčiť vec zo súpisu konkurznej podstaty, ale mal žiadať a súd mal rozhodnúť o tom, že nehnuteľnosť sa vylučuje zo súpisu majetku konkurznej podstaty“. Odvolávajúc sa na rozsudok NS SR sp. zn. 5 Obo 292/99 uviedli, že na to, aby bol rozsudok vykonateľný, musí súd stanoviť povinnosť osobe, ktorá predmetnú nehnuteľnosť do súpisu

konkurznej podstaty zapísala, aby ju z konkurznej podstaty vylúčila. Zdôraznili, že formulácia petitu nie je rozhodujúca v prípade, ak návrh ako celok jasne, určite a zrozumiteľne formuluje požiadavky na rozhodnutie súdu s tým, že súd nie je povinný použiť vo výroku svojho rozhodnutia rovnakú formuláciu petitu, ako učinil navrhovateľ vo svojom písomnom návrhu. Navrhovatelia vo svojom vyjadrení poukázali na podstatnú skutočnosť, že mimoriadne dovolanie by v konkrétnom prípade zasiahlo do práv a oprávnených záujmov tretích osôb, pretože viac než rok po tom, ako mali k dispozícii právoplatné rozhodnutie najvyššieho súdu o vylúčení nehnuteľnosti zo súpisu konkurznej podstaty, rozhodli sa svoj byt predať a na bývanie si kúpiť inú nehnuteľnosť. Mimoriadnym dovolaním by sa nastolil stav, že konanie o vylúčení nehnuteľnosti zo súpisu konkurznej podstaty sa má dotýkať tretích osôb, ktoré dobromyseľne a na základe právoplatného rozhodnutia najvyššieho súdu nadobudli od navrhovateľov predmetnú nehnuteľnosť. Zdôraznili, že na eliminovanie nežiaducich dosahov na práva a povinnosti tretích, v konaní nezainteresovaných osôb, Občiansky súdny poriadok v § 243d ods. 2 (s poukazom na ust. § 243i O. s. p.) procesne vyjadruje zásadu ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv, čím poskytuje ochranu tretím osobám.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 4 O. s. p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas oprávneným subjektom za splnenia podmienok uvedených v ustanoveniach § 243e, § 243f, § 243g, § 243h O. s. p., preskúmal rozhodnutia súdu prvého stupňa aj odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) v napadnutom rozsahu podľa §243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Dovolací súd pri tomto preskúmaní zistil, že závery generálneho prokurátora vyplývajú z obsahu spisu a aj po právnej stránke sú správne, a teda napadnutými rozhodnutiami oboch súdov nižších stupňov bol porušený zákon nedôsledným riadením sa zákonnými ustanoveniami § 1, § 2, § 3, § 125, § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj ustanoveniami § 6 ods. 1, ods. 2, § 19 ods. 1, ods. 2 ZKV a § 39 OZ. Boli tak splnené zákonné predpoklady pre dôvodné podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom obsiahnuté v ustanovení § 243f ods. 1 písm. b), písm. c) O. s. p. v spojení s ustanovením § 243e ods. 1 O. s. p.

Podľa § 1 O. s. p., Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa § 2 O.s.p., v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne, a dbajú pri tom na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Podľa § 3 O.s.p., občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené.

Podľa § 125 O.s.p., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 6 ods. 1 ZKV, majetok podliehajúci konkurzu tvorí konkurznú podstatu (ďalej len „podstata“).

Podľa § 6 ods. 2 ZKV, konkurz sa týka majetku, ktorý patril dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu a ktorý nadobudol počas konkurzu; týmto majetkom sa rozumie aj mzda alebo iné podobné príjmy. Do podstaty nepatrí majetok, ktorého sa nemôže týkať výkon rozhodnutia; majetok slúžiaci podnikateľskej činnosti z podstaty nie je vylúčený.

Podľa § 19 ods. 1 ZKV, ak sú pochybnosti, či vec patrí do podstaty, zapíše sa do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami alebo s poznámkou o iných dôvodoch, ktoré spochybňujú zaradenie veci do súpisu.

Podľa § 19 ods. 2 ZKV, súd uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi. V prípade, že žaloba nie je podaná včas, predpokladá sa, že vec je do súpisu zahrnutá oprávnene.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 243e ods. 1 O.s.p., ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Dovolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s námietkou generálneho prokurátora, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c) O.s.p.).

Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

Dovolací súd zároveň súhlasne s názorom generálneho prokurátora konštatuje, že v posudzovanom prípade je daná existencia aj ďalšieho dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. b) O. s. p., teda že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243e ods. 1 písm. b) O. s. p.).

Tzv. inou vadou konania podľa § 243f ods. 1 písm. b) O. s. p., je nesprávnosť zisteného skutkového stavu veci nie z pohľadu vykonaného dokazovania, ale z pohľadu postupu v dôkaznom procese. O vadu pri zisťovaní skutkového stavu veci ide hlavne vtedy, ak súd v dôkaznom konaní nepostupoval v súlade s § 120 O. s. p. a nevykonal dôkaz slúžiaci k verifikácii právne významnej skutočnosti predstavujúcej znak skutkovej podstaty aplikovateľnej právnej normy. Za situácie, kedy rozhodná skutočnosť nebola preukázaná inak, pôjde o vadu konania, a to aj vtedy, ak súd taký nevykonaný dôkaz hodnotil postupom vyplývajúcim z § 132 O. s. p. a vyvodil z neho skutkové zistenie, o ktoré oprel svoje závery.

Zo spisového materiálu vyplýva, že na majetok úpadcu S. B. D. V., so sídlom: M., X. B., IČO: X., bol uznesením Krajského súdu v B. z 24. septembra 2009, sp. zn. 4K 22/2003, vyhlásený konkurz. Súdom ustanovený správca konkurznej podstaty (odporca) do súpisu konkurznej podstaty okrem iného zahrnul aj nehnuteľnosť – byt č. 62, nachádzajúci sa na 7. poschodí na K., v B. dome so súp. č. X., zapísaný na LV č. X., vydaného Katastrálnym úradom v B., Správa katastra B. IV, pre okres B. IV, obec B. - m. č. K., katastrálne územie K., argumentujúc tvrdením, že sporný majetok patrí do konkurznej podstaty aj napriek tomu, že ako vlastníci predmetnej nehnuteľnosti sú (resp. v čase do právoplatného skončenia konania boli) do katastra nehnuteľností zapísaní navrhovateľa. Odporca v tejto súvislosti počas celého konania žiadal vykonať dokazovanie ohľadne platnosti celého komplexu zmlúv, ktorými bol majetok úpadcu prevedený najprv na spoločnosť A., spol. s r. o. (na základe zmlúv o postúpení práv a povinností uzavretých 27. marca 2002 a 3. apríla 2002), ktorá ho následne previedla na iné subjekty. Tvrdil, že ide o absolútne neplatné právne úkony podľa § 39 OZ. Uvedený názor prezentoval aj v súvislosti s prevodom, ktorým navrhovateľa nadobudli sporný byt od spoločnosti P. S. spol. s r. o. na základe Zmluvy o postúpení práv a povinností zo 7. mája 2002, a to v zmysle zásady, že nikto nemôže previesť na nikoho viac práv ako sám má. Žiadal preto, aby sa súd zaoberal aj otázkou platnosti prevodov, na základe ktorých navrhovateľa sporný byt nadobudli, ako aj právnou povahou zmlúv, ktoré nadobudnutiu spornej nehnuteľnosti predchádzali.

Napriek tomu, že odporca počas celého konania vyvracal domnienku hodnovernosti zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, súd sa jeho námietkou nezaoberal a v tomto smere nevykonal žiadne dokazovanie. Je potrebné prisvedčiť dovolateľovi, že v dôsledku takéhoto postupu súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav ohľadom vlastníckeho práva navrhovateľov k spornej nehnuteľnosti. Vzhľadom na charakter

uplatneného nároku (o vylúčenie veci z konkurznej podstaty) bol súd povinný zaoberať sa otázkou vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti ako prejudiciálnou otázkou, keďže z titulu vlastníctva si navrhovatelia nárokujú jej vylúčenie z konkurznej podstaty. Neobstojí konštatovanie prvostupňového súdu, že z dôvodu, že navrhovatelia vychádzali z údajov o vlastníctve uvedených v katastri nehnuteľností, ktoré sú pre tretie osoby záväzné, ako aj z údajov o vlastníctve predávajúceho, ktorý bol pre nich podľa § 70 katastrálneho zákona hodnoverný, sú navrhovatelia dobromyseľnými nadobúdateľmi nehnuteľnosti. S týmto konštatovaním súdu prvého stupňa nie je možné sa stotožniť, pretože zapísanie vkladu vlastníckeho práva k určitej nehnuteľnosti v prospech vlastníka nie je takým rozhodnutím správneho orgánu (príslušnej správy katastra), ktorým by bol súd viazaný a od ktorého by sa nemohol pri posudzovaní vlastníctva odchyliť od stavu zaevidovaného v katastri nehnuteľností.

V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť znenie § 70 ods. 1 katastrálneho zákona, podľa ktorého údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak.

Podľa § 70 ods. 2 veta prvá katastrálneho zákona, údaje katastra, a to údaje o právach k nehnuteľnostiam, parcelné číslo, geometrické určenie nehnuteľnosti, druh pozemku, geometrické určenie a výmera katastrálneho územia, názov katastrálneho územia, výmera poľnohospodárskej jednotky alebo lesnej hospodárskej jednotky, alebo organizačnej jednotky, údaje o základných a podrobných polohových bodových poliach, údaje o bodových poliach, ako aj štandardizované geografické názvy sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak.

Z uvedeného vyplýva, že záväzným údajom katastra nehnuteľností je len údaj o práve k nehnuteľnosti (údaj o vlastníckom práve, záložnom práve, vecnom bremene a ďalšie v zmysle § 1 ods. 1 cit. zákona) za predpokladu, že sa nepreukáže opak. Údaje o vlastníkoch nehnuteľností sú hodnoverné (ak sa nepreukáže opak), ale nie sú záväzné (§ 70 ods. 1 v spojení s § 7 písm. c) cit. zákona).

Vyššie uvedené pochybenia súdu prvého stupňa neodstránil ani odvolací súd.

V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvého stupňa, aby sa v odôvodnení svojho nového rozhodnutia vysporiadal s otázkou vlastníctva spornej nehnuteľnosti a za tým účelom

v rámci dokazovania zistil, či išlo o platné alebo neplatné nadobudnutie vlastníckeho práva navrhovateľmi a či pri celom komplexe zmlúv, ktorými bol majetok úpadcu prevádzaný na tretie osoby, išlo alebo nešlo o absolútne neplatný právny úkon v rozpore s dobrými mravmi. Až na základe zistenia uvedených skutočností bude možné ustáliť, či sporná nehnuteľnosť bola alebo nebola zaradená do súpisu konkurznej podstaty oprávnene a v prípade, že bola zaradená neoprávnene, vylúčiť ju zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu.

Dovolací sa však nestotožňuje s právnym názorom dovolateľa o tom, že navrhovatelia nesprávne formulovali žalobný petit, keď žiadali, aby súd určil, že odporca je povinný vylúčiť nehnuteľnosť zo súpisu konkurznej podstaty, ale mali žiadať a súd mal rozhodnúť, že nehnuteľnosť sa vylučuje zo súpisu majetku konkurznej podstaty. Z hľadiska posudzovania otázky prípustnosti dovolania podľa § 243f ods. 1 písm. b), resp. písm. c) O. s. p. je formulácia žalobného petitu v tomto prípade bez právneho významu. Je nepochybné, že navrhovatelia podali žalobu v zmysle ustanovenia § 19 ods. 2 ZKV, podali ju na vecne a miestne príslušnom súde a včas. Žalobný petit bol jasný, určitý a zrozumiteľný, z ktorého bolo súdu zrejmé, čoho sa navrhovatelia domáhali.

Na základe uvedených skutočností dovolací súd podľa § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou, § 243b ods. 3 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. dovolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako aj rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V ďalšom konaní, v ktorom je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.), sa prvostupňový súd vysporiada s vytknutými vadami v intenciách dovolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.).

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2010

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.